

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 318522

INHOUD:

L. MOYERSON. — Het voorrecht van de Schatkist in zake Rechtstreeksche Belastingen.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 6de Kamer. — 30 December 1933. — Beroep. — Akte van beroep. — Aanduiding van het vonnis a quo. — Twee vonnissen denzelfden dag geveld. — Beroep enkel tegen het betekende vonnis.

Boetstraffelijke Rechtbank Gent. — 2e Kamer. — 14 December 1933. — Verkeer. — Vervoer van personen. — Ongeval. — Oud en versleten voertuig. — Fout van slachtoffer. — Verminderde verantwoordelijkheid van den dader van het ongeval.

Boetstraffelijke Rechtbank te Antwerpen. — 8e Kamer. — 20 December 1933. — Rechtspleging in strafzaken. — Verzet. — Niet verschijning. — Bevestiging van het eerste vonnis. — Beroep van het O. M. — Wet op de verze-

kering van werklieden. — Verjaring. — Aanvangspunt. — Niet afschaffing der wet van 24 December 1923. — Verandering van patroons maar dezelfde onderneming.

Boetstraffelijke Rechtbank te Antwerpen. — 9e Kamer. — 16 December 1933. — Voedingswaren. — Vervalsching. — Staalneming. — Onderzoek. — Afwezigheid der partijen.

Werkrechtssraad Gent. — Kamer voor werklieden. — 16 September 1932. — Gesinsvergoedingen. — Wet van 4 Augustus 1930. — Art. 28, jongere broeders en zusters van arbeiders. — Geen bewijs van steun vereischt.

BESTUURLIJK RECHT. — Afstelling Beheerscommissie stedelijk museum. — Wijziging standregelen. — Schorsing.

BIBLIOGRAPHIE. — Gustave Neven: Traité des Douanes et Accises.

WETGEVING.

Het voorrecht van de Schatkist in zake Rechtstreeksche Belastingen (I)

Beperking van de tijdsduur tot de belasting van het vervallen jaar en van het loopend jaar

De advocaten, die het ambt van curator van een faillissement vervullen, wijden niet altijd de noodige aandacht aan de beperking van den tijdsduur waaraan het voorrecht van de schatkist in zake rechtstreeksche belastingen is onderworpen.

Het gebeurt meermalen dat de schuldverdering van den ontvanger der Belastingen zonder onderzoek als bevoorrechte schuldverdering wordt aanvaard — omdat de curators meenen dat er geen beperking bestaat van duur noch aanvang aan het voorrecht van het beheer.

Dit is echter onjuist.

Zijn alleen bevoorrecht de belastingen van het vervallen jaar en deze van het loopend jaar.

A. DRAAGWIJDTE VAN DE WET

De tekst van de wet luidt als volgt:

« Voor de invordering der rechtstreeksche belastingen, der intresten en der kosten heeft de openbare schatkist een voorrecht op al de inkomsten en roerende goederen van den belastingplichtige, in welke plaats zij zich ook bevinden, op die zijner niet van goederen gescheiden vrouw en op die hunner kinderen waarvan zij het wettelijk genot hebben.

Dit voorrecht geldt boven al de andere voor het vervallen jaar en van het loopende jaar. » (Art. 71 van de samengeschatelde wetten op de inkomstenbelastingen).

Alleen het tweede lid van dit artikel moet onze aandacht weerhouden. De tekst is vrij onduidelijk en bij eene eerste lezing kan hij als volgt begrepen worden: voor de belastingen van het vervallen jaar en van het loopend jaar geldt het voorrecht boven alle andere voorrechten; voor de andere belastingen geldt het voorrecht nog, maar het behoudt niet meer den eersten rang.

Er zou dus volgens die verklaring slechts een verschuiving van rang zijn na twee jaren (2).

Die verklaring is echter onjuist, en zelfs het Beheer heeft ze niet tot de hare gemaakt.

a) ONTSTAAN VAN DEN HUIDIGEN TEKST.

De huidige tekst van de wet dagteekent van

29 October 1919. De vroegere wet van 12 November 1808 luidde als volgt:

Art. 1er « La privilège du Trésor Public pour le recouvrement des contributions directes est réglé ainsi qu'il suit, et s'exerce avant tout autre:

1er pour la contribution foncière de l'année échue et de l'année courante, sur les récoltes, fruits, loyers et revenus des biens immeubles sujets à la contribution;

2° pour l'année échue et l'année courante des contributions mobilières, des portes et fenêtres, des patentes, et tout autre contribution directe et personnelle, sur tous les meubles et autres effets mobiliers appartenant aux redevables en quelques lieux qu'ils se trouvent ».

Deze tekst is veel duidelijker.

De wetgever van 1919 heeft in een zinsnede willen vertolken wat de wetgever van 1808 in twee zinsneden had te kennen gegeven:

Le privilège 1er est réglé ainsi qu'il suit: pour la contribution foncière... enz. et 2° s'exerce avant tout autre...

Men mag zich afvragen of de onduidelijkheid van den tekst van 1919 aanwijst, dat de wetgever het voorrecht ook voor wat de tijdsbepaling betreft heeft willen uitbreiden? Neen, want hij heeft uitdrukkelijk verklaard: « Quant aux dispositions relatives au privilège... elles ne sont que la reproduction de textes de loi actuellement en vigueur ». Rapp. Sect. Centrale de la Chambre — loi 1919 §131.

Die bewering strookt niet geheel met de waarheid; men heeft maar de twee teksten te vergelijken om te bemerken dat de aanvang van de waarborg uitgebreid wordt. Misschien zinspeelt de wetgever op de wet van 3 Maart 1919 die een speciale belasting legt op de oorlogswinsten en waarin onder meer in art. 27 bepaald wordt dat het Beheer ook een voorrecht heeft op de goederen van de vrouw. Die zelfde wet verzendt, voor wat den tijdsduur betreft gedurende denwelke het voorrecht bestaat, naar de toenmalige geldende wet, die geen andere is dan de wet van 1808 (art. 30 van de wet van 3 Maart 1919).

Zoodat in allen gevalle de aangehaalde bewering juist is, op het gebied van den tijdsduur... daar zij ons rechtstreeks of onrechtstreeks verwijst naar de wet van 1808.

b) DE VERKLARING VAN HET BEHEER.

Zooals we hierboven hebben gezegd, blijkt het uit de onderrichtingen van het Beheer, dat

het Beheer zelf de beperking van het voorrecht tot twee jaren aanvaardt, zoodat voor alle vroegere belastingen de fiscus als eenvoudige chirographaire schuldeischer in aanmerking komt.

De vraag stellende of het voorrecht nog bestaat voor de inning van belastingen gevestigd bij navordering van rechten op een vervallen dienstjaar, zegt het Beheer als besluit van zijn antwoord: « Au contraire si le rappel des droits est effectué postérieurement à la dite date (31 décembre de la 2e année de l'exercice) aucun des droits exceptionnels susvisés ne peut plus être invoqué, l'administration ne dispose plus dans ce cas, que de moyens de poursuite de droit commun ». S. R. mai 1924 § 208 (Pand. Belge Ve Tributs et Impôts 1117).

Handelend over art. 73 van de samengeschatelde wetten — dat zekere verplichtingen oplegt aan de notarissen wanneer zij goederen verkoopen waarop het Beheer 'n voorrecht heeft, zegt het Beheer § 1 « Les prescriptions de l'art. 73 nouveau n'ont nullement pour conséquence d'étendre les prérogatives spéciales dont le Trésor peut se prévaloir en matière d'hypothèque et de privilège.

§ 2. Il s'en suit que...

§ 3. De même quand il s'agit d'une vente de meubles, si le privilège de l'administration est prescrit, celle-ci ne vient à distribution qu'après désintéressement des créanciers privilégiés et en concurrence avec les autres créanciers ordinaires. Circ. 25 avril 1924 n° 148 § 68 (Pand. belges Ve Tributs et Impôts n° 1161).

Die twee omzendbrieven duiden klaar de zienswijze aan van het Beheer... zij bevestigen ons betoog.

B. EENE TWEEDE VRAAG STELT ZICH THANS.

Wat moet er verstaan worden door « belastingen van het vervallen of van het loopend jaar? »

Deze vraag is zeer belangrijk. We maken dit duidelijk door voorbeelden.

Het Beheer had het recht de belastingen van het dienstjaar 1931 in te kohieren tot den 31 October 1932.

Indien de verklaring van den belastingbetaler echter ontbreekt of in geval ze onnauwkeurig of onvolledig is, heeft het Beheer het recht de belasting voor het dienstjaar 1931 na te vorderen tot 31 December van het jaar 1933.

In het eerste geval zal op het belastingbiljet staan: dienstjaar 1931, en in het tweede geval — indien de belasting wordt ingekohierd na den 31 October 1932 — zal er staan: dienstjaar 1932 of 1933 bij navordering van rechten over het jaar 1931.

De vraag die oprijst is de volgende: In geval het faillissement uitgesproken wordt bij voorbeeld in Mei 1933 voor welke belastingen is het Beheer geprivilegieerd? Het antwoord luidt: Alleen de belastingen van het loopend jaar (1933) en van het vervallen jaar (1932). Dit verdient nader onderzoek.

a) Laat ons eerst het eerste geval nemen.

De belasting voor het jaar 1931 is slechts uitvoerbaar verklaard in Mei 1932. Tot welk jaar behoort die belasting?

Tot het jaar 1931. Waarom?

Het recht dat het Beheer bezit om na afloop van het astronomisch jaar nog belastingen in

te kohieren tot 31 October van het volgend jaar, steunt op de wet van 5 Mei 1846 op de « Openbare Rekenschap ».

Of die wet niet in strijd is met art. 111 van de grondwet dat valt zeer te betwijfelen, doch die kwestie laten we in het midden.

Zeker is het echter dat dit gemak van uitvoering door den wetgever aan het Beheer gegund, enkel om praktische redenen werd toegestaan en dat het Beheer daarin geen middel mag vinden om den omvang van zijn rechten en waarborgen te vergrooten.

Die belasting blijft behooren tot het dienstjaar 1931 en is dan ook uitsluitend onderhevig aan de in 1931 geldende wetten, op gebied van bedrag der taxatie enz...

Betreffende het voorecht werd door de Burgerlijke Rechtbank van Marche (22-1-1932. Journal pratique du droit Fiscal 1932 p. 60 met nota) een beslissend vonnis uitgesproken.

« Le privilège, zegt dit vonnis, étant de stricte interprétation, rien n'autorise à prendre les expressions « année échue » et « année courante » autrement que dans leur sens naturel, qui doit s'entendre de l'exercice auquel les impôts se rapportent et non de l'année de l'exécutoire du rôle ».

b) Voor wat de belastingen betreft die bij navordering van rechten worden gevestigd, kan er bij eerste zicht twijfel ontstaan omdat art. 61 § 3 alinea 3 van de samengeschatelde wetten bepaalt dat de bij navordering van rechten op afgesloten dienstjaren gedane taxaties worden gehouden te behooren tot het dienstjaar waarbij zij werden gevoegd.

Doch die tekst mag niet worden gerukt uit zijn verband met het eerste en tweede alinea van art. 61 § 3; die maatregel wordt enkel getroffen met het oog op de vrijwaring van het recht van verzet van den belastingsschuldige en dient niet verheven tot den rang van een algemeen principie.

Zoodat moet gezegd worden dat eene belasting in het jaar 1933 geheven bij navordering van rechten over het jaar 1931, wel degelijk aan het regiem van het jaar 1931 is onderworpen, tenzij op de gebieden uitdrukkelijk door de wet bepaald.

Het blijkt overigens uit den omzendbrief die we hierboven reeds hebben geciteerd dat het Beheer zelve zich bij de hier vooruitgezette zienswijze destijds neerlegde. Ziehier de tekst:

« Ce droit (le privilège) existe-t-il encore pour le recouvrement des impôts établis par rappels de droits sur les exercices clos? » vraagt het Beheer.

« Bien que les cotisations dont il s'agit soient comptabilisées parmi les produits de l'exercice pendant lequel elles sont réglées, elles se rapportent à l'exercice au cours duquel elles auraient dû normalement être établies. Ces impositions sont d'ailleurs calculées en tenant compte des dispositions en vigueur pour ce même exercice (taux de l'impôt etc.).

Il s'en suit que si les droits fraudés sont rappelés avant le 31 décembre de la seconde année de l'exercice auquel ils sont afférents l'administration peut encore, pour en assurer la perception, faire usage des prérogatives spéciales prévues aux articles 71 et 72 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus. Au contraire, si le rappel est effectué postérieurement à la dite date, aucun des droits exceptionnels susvisés ne peut plus être invoqué, l'administration ne dispose plus, dans ce cas, que des moyens de poursuites de droit

commun. S./R. mai 1924 § 208 ».

Men kan niet duidelijker zijn...

Het vonnis van Marche toont echter aan dat het Beheer hare beste inzichten gemakkelijk prijsgeeft... in dit geding immers was er ook sprake van navordering van rechten, en het Beheer beweerde het voorrecht te hebben behouden.

Besluit: Alleen de jaartelling van het dienstjaar op dewelke eene belasting betrekking heeft dient in aanmerking genomen, zoodat in de bovengemelde hypothese van een faillissement in 1933 verklaard, alleen de belastingen die betrekking hebben op het dienstjaar 1932 en 1933 bevoorrecht zijn.

C. SLUITING VAN DE VERJARING VAN HET VOORRECHT.

Laat ons eerst opmerken dat de faillietverklaring alle prescriptie stuit.

Wij moeten ons dus stellen op den datum van de faillietverklaring, om te weten wat het vervallen jaar is en het loopend jaar.

Doch, in geval het Beheer vóór dien datum beslag gelegd heeft op de goederen van den toekomstigen failliet, moet dan de berekening gedaan worden vanaf den dag van het beslag? in andere woorden: wordt de verjaring door beslag gestuit?

Het Beheer heeft de volgende verklaring daaromtrent gegeven. Uit die verklaring blijkt dat volgens het Beheer de uitvoerbaarverklaring van den rol de prescriptie niet stuit, maar wel het beslag.

« Pour conserver le privilège il est indispensable que les biens sur lesquels il peut s'exercer, soient en temps utile, c.à.d. avant l'expiration de l'année qui suit celle pour laquelle les impôts litigieux sont dus, soumis à l'empresse fiscale et rendus indisponibles par la signification de l'acte requis à cette fin (saisie-

exécution, saisie-arrêt, sommation à tiers débiteurs contenant opposition sur deniers détenus etc.). S. R. Mai 1924 § 209 Pand B. V° Tribut et Impôts 2118 ter ».

De zienswijze van het Beheer werd in zeer recent en goed gemotiveerd vonnis bestreden.

De rechtbank van eersten Aanleg te Brussel heeft den 7 Juli 1933 gevonnisd in een zaak waarin de Staat beslag had gelegd binnen de wettelijke tijdsperiode voor de belastingen van het jaar 1928 maar de verkoop had uitgesteld gedurende drie jaar.

De rechtbank oordeelt dat op die wijze het Beheer er toe komen zou zijn voorrecht te bewaren, langer dan de wetgever het heeft bepaald; dat bepalingen van dien aard in beperkenden zin dienen toegepast te worden en dat anderzijds het beslag geen voorrecht schept ten voordeele van den beslaglegger.

Het vonnis verwerpt dan ook het voorrecht van de kwestieuze belastingen. (Revue des Faillites. Juillet-Août 1933, p. 361).

Wij moeten er dus uit besluiten dat een beslag niet gevolgd van verkoop de verjaring niet stuit.

Laten we ten slotte op het einde van deze studie nog doen opmerken dat in geval van betwisting de handelsrechtbank onbevoegd is om te oordeelen over voorrechten.

Ludovic MOYERSON.

(1) Zooeven is van de hand van Professor Thuybaert 'n zeer belangwekkend werk over dit onderwerp verschenen: « Suretés réelles et personnelles des impôts directs et des droits de succession », Fonteyn, Leuven.

In dit boek wordt het vraagstuk in zijn geheel en in al zijne onderdeelen aan een diepgaande studie onderworpen.

Hier wordt slechts een zijde van het probleem toegelicht.

(2) Laten we terloops opmerken dat het voorrecht van het Beheer werkelijk boven al de andere geldt, ook boven het voorrecht van de kosten van het faillissement.

en dan nog op een weg van druk verkeer en op eenen dag waar er het meest gevaar is van heel het jaar, eene onvoorzichtigheid uitmaakt, vanwege al de burgerlijke partijen, en van aard is de verantwoordelijkheid van den betichte in de maat van een vierde te vermindere.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

8° KAMER — 20 DECEMBER 1933.

Voorzitter: M. Verstraete.
Rechters: MM. Van Mieghem en Levita.
Op. Min.: M. Van Hille.
Pl.: Mer Misselyn.

RECHTSPLEGING IN STRAFZAKEN. — VERZET. — NIET VERSCHIJNING. — BEVESTIGING VAN HET EERSTE VONNIS. — BEROEP VAN HET O. M.

WET OP DE VERZEKERING VAN WERKLIEDEN. — VERJARING. — AANVANGSPUNT. — NIET AFSCHAFFING DER WET VAN 24 DECEMBER 1928. — VERANDERING VAN PATROONS MAAR DEZELFDE ONDERNEMING.

Wanneer een partij, na verzet te hebben aangekeend tegen een vonnis bij verstek, niet verschijnt, moet de rechter het verzet ongedaan verklaren en mag hij niet het eerste vonnis bekrachtigen. Indien de eerste rechter het eerste vonnis bekrachtigt, mag de Prokureur des Konings beroep aantekenen tegen dit vonnis om het in rechte te zien verbeteren.

De wet van 14 Juli 1930 heeft de wet van 26 December 1928, die een bijzonder termijn van verjaring voorzorg voor inbreuken op zekere sociale wetten, niet afgeschaft.

Wanneer werklieden in dienst waren van een patroon die zijne zaken aan een N. V. overgaaf, wanneer ze bij deze N. V. in dienst bleven, wanneer de werkovereenkomst blijft voortbestaan en de vroegere patroon beheerder werd van de N. V., blijft de aansprakelijkheid voor de inbreuken gepleegd op de wet van 1930 op de verzekeringen bestaan in hoofde van dezen patroon, zonder dat hij als aanvangspunt van de verjaring het oogenblik der stichting der N. V. zou mogen inroepen.

Op. Min. t/ V. en N. V. A. O.

Aangezien de betichte en de burgerlijk verantwoordelijke partij op 27 September 1933 bij verstek veroordeeld werden en op hun verzet de zaak op 8 November 1933 voor de politierechtbank terug aanhangig gemaakt werd;

Dat echter verzetters op den vastgestelden datum niet verschenen en de eerste rechter een tweede maal hetzelfde vonnis ten gronde velde als op 27 September!

Aangezien het verzet bij toepassing van artikel 188 van het wetboek van strafrechtspiegeling diende ongedaan verklaart en de eerste rechter geen nieuw vonnis meer ten gronde had moeten uitspreken;

Dat het volstond de niet verschijning der verzetters vast te stellen en de wettige gevolgen ervan te trekken.

Aangezien beroepers invoeren dat de meeste overtredingen voor dewelke betichte Verbeeck veroordeeld werd, verjaard zijn bij toepassing der algemeene beginselen der strafrechtspiegeling;

Aangezien echter krachtens de wet van 24 December 1928, de verjaring ingaat bij eene openbare rechtsvordering voortvloeiende uit een inbreuk door den werkgever gepleegd op de bepalingen der wet van 14.7.1930 op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, na verloop van één jaar sedert den dag waarop het dienstcontract ophoudt en zulks volgens de onderscheiden tijdstippen bepaald bij artikel 22 van het wetboek van strafvordering (voorgaande titel) (Vonnis Antwerpen Ville Kamer 9.X.1933 Rechtsk. Weekbl. 15.X.33).

Aangezien luidens gezegd art. 22 van het wetboek van strafvordering (voorgaande titel), den duur der verjaring verdubbeld wordt wanneer de verjaring door daden van onderzoek of van vervolging gestuit of onderbroken wordt, dat bijgevolg in zake de verjaring slechts eindigt een jaar na de laatste daad van onderzoek of van vervolging;

Aangezien de buitendiensttreding der werklieden Mertens en Van Steenberghe respectievelijk op 11 Februari 1933 en 4 Augustus 1932 gebeurd zijn en dat beroepers voor de Rechtbank van Politie op 19 Juli 1933 gedagvaard werden, dat bijgevolg er geen sprake kan zijn van verjaring;

Aangezien beroepers tegenwerpen dat de wet van 24 December 1928 niet meer kan ingeroepen worden, dat volgens hen deze wet slechts de openbare rechtsvordering betreft die uit een inbreuk op de vroegere wet van 10 Oktober 1924 voortvloeit; dat echter deze laatste wet niet meer bestaande, de wet van 24.12.1928 haar werking verloren heeft; (Verge Ed. 1900 No. 156 Loi belge d'assurance et de prévoyance sociale).

Aangezien de memorie van toelichting der wet van 14 Juli 1930 de verscheidene wetten welke ze voor doel heeft te verzamelen uitdrukkelijk vermeldt.

Dat de wet van 24 December 1928 betreffende de verjaring in deze opsomming niet

voorkomt, waaruit blijkt dat de wetgever gezegd wet van 24 December 1928 buiten de herziening gesloten heeft;

Aangezien een regelmatig uitgegeven wet haar gezag behoudt zoolang ze niet door een strijdige wet vernietigd wordt;

Dat de afschaffing eener wet uitdrukkelijk of zwijgend is volgens zij uit eene uitdrukkelijke verklaring of uit de onverenigbaarheid tusschen de bepalingen der nieuwe en oude wet spruit (Hue B. I n° 47 Aubry B. i.) «Posterior leges ad priores pertinent, nisi contrariae sint;» L. 28 O. de Legibus.

Dat echter hier de wet van 24.12.1928 noch door de wet van 14 Juli 1930 uitdrukkelijk afgeschaft werd, noch eenige bepaling behoudt welke met de wet van 24 December 1928 strijdig zou zijn.

Dat bijgevolg de wet van 24 December 1928 haar volledig gezag behoudt en van toepassing blijft op de inbreuken tegen de wet van 14 Juli 1930 die de vroegere wet van 10 December 1924 vervangt;

Aangezien beroepers nog invoeren dat V. in December 1931 zijn zaken afgestaan heeft en overgemaakt aan de naamloze Maatschappij « Algemeene Ondernemingen »; zij lbeiden er van af dat de arbeidsovereenkomst van M. op gezegden datum verbroken is geweest en dat bijgevolg de inbreuken gepleegd leiden er van af dat de arbeidsovereenkomst verjaard is;

Aangezien dit stelsel niet kan aanvaard worden; dat inderdaad gezegden werkman sinds zijn aanwerving welke dateert van 10 Maart 1927 tot zijn buitendiensttreding die op 11 Februari 1933 geschiedde, immer onder de bevelen is gebleven van denzelfden patroon V., die voor 1 December 1931 voor eigen rekening en later als de aansprakelijke persoon der maatschappij in zijne hoedanigheid van beheerder gehandeld heeft;

Dat bovendien er hier geen sprake kan zijn van ophouding van arbeidsovereenkomst op 30 November 1931 en in leven treden op 1 December 1931 van een nieuw dienstcontract door het enkel feit dat de handel van V. door eene maatschappij, waarvan hij afgevaardigd beheerder benoemd werd, overgenomen is geweest;

Dat inderdaad zulk overeenkomsten vanwege de werklieden niet intuiter personeel aangegaan zijn, en bijgevolg een wijziging op juridisch gebied van den persoon van den werkgever zonder invloed blijft op het bestaan van contract;

Aangezien echter die overname van handel op 1 December 1931 waarvan de eerste rechter niet kennis heeft gehad, dient in acht genomen voorwat de burgerlijke verantwoordelijke persoon de N. V. «Algemeen Ondernemingen» aangaat;

Dat inderdaad gezegde maatschappij slechts kan instaan voor de inbreuken gepleegd door haar beheerder na hare oprichting;

Dat bijgevolg het bestreden vonnis in dezen zin dient verbeterd;

Om deze redenen

Gelet op art. 39, 40, 43 der wet van 10 December 1924, op de wet van 24 December 1928, op art. 63, 64, 65, 71 der wet van 14 Juli 1930, art. 40 van het strafwetboek;

Rechtdoende tegensprekelijk,

De rechtbank aanvaardt de beroepen, zegt voor recht dat hij niet verschijning van V. en van de N. V. «Algemeene Ondernemingen» op de zitting van 8 November 1933, hun verzet diende ongedaan verklaard;

Doet te niet het bestreden vonnis voorwat de N. V. «Algemeene Ondernemingen» aangaat, en verklaart ze slechts burgerlijk verantwoordelijk voor de inbreuken gepleegd na den 1 December 1931;

Verklaart ze bijgevolg slechts burgerlijk verantwoordelijk voor 19 boeten van 5 frank maal 7, of 19 maal 35 fr. of 665 frank.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

9° KAMER — 16 DECEMBER 1933

Voorzitter: M. Heimbürger.
Rechters: MM. Vandenhove en Sano.
Op. Min.: M. Schuermans.

VOEDINGSWAREN. — VERVALSCHING. — STAALNEMING. — ONDERZOEK. — AFWEZIGHEID DER PARTIJEN.

In geval van valscheiding van voedingswaren, moeten drie stalen genomen worden, derwijze dat de betichte, de afgevaardigde van het Ministerie en het Gerecht over een staal beschikken. Gedurende het onderzoek mag de Onderzoeksrechter het derde staal doen onttelen in afwezigheid der belanghebbenden; deze staalneming is geldig omdat het onderzoek geheim is.

Op. Min. t/ D., V. D. en V.

VONNIS:

Aangezien de 2de betichte ten onrechte beweert dat hij niet aansprakelijk is voor de feiten ten zijnen laste gelegd, daar hij het beheer van de Maatschappij «Flora» verlaten heeft;

Aangezien zijn aanwezigheid in de lokalen

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

6° KAMER. — 30 DECEMBER 1933.

Voorzitter: M. Joly.
Raadsheeren: MM. Berger en Heyse.
Advocaat-Generaal: M. De Vooght.
Pleiters: Mters R. Victor en Vlietinck.

BEROEP. — AKTE VAN BEROEP. — AAN-
DUIDING VAN HET VONNIS A QUO. — TWEE
VONNISSEN DENZELFDE DAG GEVELD. —
BEROEP ENKEL TEGEN HET BETEKENDE
VONNIS.

Wanneer een akte van beroep enkel en alleen den datum vermeldt waarop het vonnis a quo werd uitgesproken zonder eenige andere aanduiding en er op denzelfden dag tusschen dezelfde partijen twee vonnissen werden uitgesproken, is de beroepsakte geldig wanneer slechts één van de twee vonnissen betekend werd en het beroep onmiddellijk geschiedde na deze betekening.

In deze omstandigheden kan beroepene zich niet vergissen betreffende de bedoeling van beroeper en is het beroep uitsluitend gericht tegen het betekende vonnis.

Gulikers t/ echtgenoot.

Aangezien de rechtbank van eersten aanleg, te Antwerpen, op 11 Februari 1933, twee vonnissen tusschen partijen uitgesproken heeft: het eene in de zaak door beroepene ingediend strekkende tot scheiding van tafel en bed, het andere in de zaak door beroeper ingediend, strekkende tot echtscheiding;

Aangezien de beroepene beweert dat de beroepsakte haar op 13 Mei 1933 betekend nietig en niet ontvankelijk is uit hoofde van aanduidigheid;

Aangezien de beroeper in zijn beroepsakte verklaart beroep aan te tekenen tegen het vonnis tegensprekelijk tusschen partijen uitgesproken den 11 Februari door de eerste Kamer der rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen;

Aangezien ter zake de beroepene alleen het vonnis de scheiding van lijf tusschen partijen aannemende, aan beroeper op 11 Mei 1933 betekend heeft;

Aangezien de beroepsakte op 13 Mei daar opvolgende betekend werd en dat men er dus uit mag besluiten dat de beroepene zich niet heeft kunnen vergissen nopens het inzicht en de bedoeling van beroeper;

Om deze redenen:

Het Hof, gehoord heer De Vooght, Advocaat-Generaal in zijn eensluidend advies, en alle andere conclusiën verwerpende;

Zegt dat beroepsakte geldig is, verzendt de behandeling der zaak ter gronde op de zitting van derden Februari 1934.

Kosten voorbehouden.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE GENT.

2° KAMER — 14 DECEMBER 1933

Voorzitter: M. de Buck.
Rechters: MM. Reyechler en de Lanier.
Op. Min.: M. J. Cuvelier.
Pl.: Mers Craninx en De Bie.

VERKEER. — VERVOER VAN PERSONEN. —
ONGEVAL. — OUD EN VERSLETEN VOERTUIG.
— FOUT VAN SLACHTOFFER. — VERMINDER-
DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DEN DA-
DER VAN HET ONGEVAL.

Het feit van met een overvolle vrachtauto te rijden langs een drukke baan stelt een onvoorzichtigheid daar in den hoofde van den voerder en van de inzittenden, ingeval er door de schuld van een andere automobilist een ongeval aan de inzittenden van de camion wordt veroorzaakt; de aansprakelijkheid van dezen automobilist vermindert hierdoor met een vierde.

En wijzende op de eischen der burgerlijke partijen.

Overwegende dat het bewezen is dat het ongeluk voorgevallen is omdat de betichte den camion van Guillaume Vaerenbergh op eene brutale wijze heeft willen voorbijrijden, gelijk de getuige Charels het gezien heeft en in den loop van het onderzoek verscheidene malen verklaard heeft.

Overwegende dat betichte, om zulks te doen wat te veel links heeft genomen en zoo met zijn linkerwielen in de aarde is geraakt.

Overwegende dat hij dan met eene zwenking zijnen rechterkant wederom heeft willen nemen en zodoende met zijn rechter voorwiel het linker voorwiel van den camion trof, denwelke uit zijnen weg draaide en omviel.

Overwegende dat de betichte te vergeefs voor zijne verschooning inroept, dat de camion Ford zijn rechterkant niet hield, en zelfs over de straat wat heen en weer reed (zigzaguer).

Dat dit feit niet bewezen is en stellig tegengesproken wordt door verscheidene getuigen.

Maar overwegende dat de camion Ford een oud en versleten voertuig, proppend vol was met 17 personen, op stoelen gezeten en op meest gevaarlijke wijze tegen elkander gedrukt.

Dat die camion in slechten staat was aangezien hij reeds verscheidene malen in panne had gelegen tusschen Leuven en Somergem.

Dat het feit zulk voertuig te drijven of er in plaats te nemen, in dergelijke omstandigheden

van de maatschappij bij de tweede proefneming, de verklaring van de vereffenaar die zich uitsluitend bezighield met de boekhouding en het niet uitvoeren van het recht van voorkeur gegeven aan eersten betichte voor de overname genoegzaam aanduiden dat tweede betichte als gewezen beheerder zich nog altijd bezig hield met de uitbating van de maatschappij geholpen door eersten betichte ;

Aangezien het K. B. van 27-2-1891 de staal-neming van de voedingswaren verdacht van vervalsching, op zulke wijze heeft ingericht dat de afgevaardigden van het Ministerie, de belanghebbende en het gerecht, ieder over een staal kunnen beschikken ;

Aangezien bij gevolg de rechterlijke macht gehouden is het derde staal te doen ontleden wanneer na vervolging tegenstrijdigheid bestaat tusschen de ontleding gedaan door de administratie en de ontleding die de belanghebbende heeft doen uitvoeren ;

Aangezien art. 6 van dit K. B. in zijn tweede paragraaf beveelt dat dit staal zal neergelegd worden ter griffie van de Boetstrafrechtelijke Rechtbank, hetgeen klaarblijkelijk gedaan wordt om gebeurlijk als controel te dienen voor de twee andere stalen ;

Aangezien dat K. B. dit toezicht niet uitsluitend doet uitvoeren door de Rechtbank of den deskundige door haar aangesteld met uitsluiting van den Onderzoeksrechter ;

Aangezien in afwezigheid van dergelijke beperking de Onderzoeksrechter, waarvan de zending bestaat in het verzamelen van al de bewijzen van een misdrijf, bevoegd is om een deskundig onderzoek te bevelen betreffende het staal op de griffie neergelegd ;

Aangezien in de tegenwoordige wetgeving betreffende de strafrechtspleging zooals ze wordt ingericht door het wetboek van 1808, het vooronderzoek geheim is en niet tegen-sprekelijk, bijgevolg had de deskundige, op regelmatige wijze door den Heer Onderzoeksrechter benoemd, geene verplichting de belanghebbende partijen uit te noodigen ;

Aangezien denkelijk om deze reden de onderzoeksrechter enkel als zending aan den deskundige voorschreef, van over te gaan tot het deskundig onderzoek van het staal ter griffie neergelegd en zich ontnouden heeft te bevelen van de belanghebbenden te ontbieden zooals het vermeld stond in het requisitorium van den Heer Procureur des Konings ;

Aangezien ongetwijfeld, de Rechtbank gehouden is zijn overtuiging te vormen, niet zoozeer door het getal van de deskundige verslagen, maar wel door hunne waarde, in het huidige geval kunnen de besluiten van een deskundige, die niet officieel aangenomen is voor voedingsmiddelen door den Staat noch deze van het Laboratorium van den Boerenbond, niet opwegen tegen het eensluidend advies van het Laboratorium van den Staat en een aangenomen deskundige benoemd door den Onderzoeksrechter.

WERKRECHTERSRAAD TE GENT

KAMER VOOR WERKLIEDEN — 16 SEPT. 1932

Voorzitter : M. Willems.

Rechtskundig bijzitter : M. Zenner.

Pl. : Mers Goossens, Dutry en Storms.

GEZINSVERGOEDINGEN. — WET VAN 4 AUGUSTUS 1930. — ART. 28, JONGERE BROEDERS EN ZUSTERS VAN ARBEIDERS. — GEEN BEWIJS VAN STEUN VEREISCHT.

De arbeiders wier jongere broeders en zusters nog niet genieten van de wettelijke gezinsvergoedingen wegens den arbeid van den vader of de moeder, hebben recht op die vergoedingen zonder dat zij hoeven te bewijzen dat die jonge broeders of zusters feitelijk ten hunnen laste zijn.

Sandrap t/ Compensatiekas voor Gezinsvergoeding van Oost-Vlaanderen.

Aangezien de eisch strekt tot betaling aan eischer van de gezinsvergoedingen ingesteld door de wet van 4 Augustus 1930 ;

Dat de eerste eischer zijne aanspraak op die vergoedingen steunt op artikel 22 van voormelde wet die zulke vergoedingen toekent aan de arbeiders ten voordeele van hunne jonge broeders en zusters wanneer deze nog van dit voordeel niet genieten wegens den arbeid van den vader of van de moeder ;

Aangezien tot staving van haar verzet tegen die aanspraak verweerster inroept dat, om de gezinsvergoedingen te zien toekennen aan eenen arbeider ten voordeele van zijne jonge broeders en zusters, deze ten zijnen laste moeten zijn ; dat zij daardoor verstaat dat, de ouders zelf behoeftig zijnde, en niet konnende voorzien in het onderhoud hunner kinderen, de arbeider waarvan spraak tegenover zijne ouders gehouden zou zijn tot een voedingspensioen ;

Dat om deze bijvoeglijke voorwaarde welke in artikel 22 der wet van 1930 niet uitdrukkelijk voorzien wordt, te wettigen, verweerster zich beroept op de volgende beschouwingen :

1° De wet van 1930, zonder zulks uitdrukkelijk uit te roepen bij elk geval door haar voorzien, eischt dat de kinderen ten laste zijn van degene welke aanspraak maakt op de bijzon-

dere vergoedingen door haar ingesteld ; zulks wordt, zoo beweert zij, bevestigd door de algemeene strekking van de wet en door haren tekst zelf ;

2° De aanvaarding van het stelsel van de eischers, volgens welke de arbeider recht heeft op de gezinsvergoedingen, ten voordeele zijner broeders en zusters, welke nog niet genieten van dit voordeel uit hooide van den arbeid van hunnen vader of van hunne moeder, zonder dat hij hoeve te bewijzen dat die broeders en zusters werkelijk ten zijnen laste zijn, zou voor gevolg hebben het genot der wet uit te breiden tot gezinnen wier hoofd geen werknemer is, namelijk tot deze van landbouwers, onafhankelijke ambachtslieden, handelaars, enz. ; de wet van 4 Oogst 1930, gesteund zijnde op de stortingen gedaan door de werkgevers wegens het werk van arbeiders en in verhouding met den arbeid van zulke personen, zou, door de uitbreiding harer voordeelen tot anderen dan tot arbeiders gansch de economie harer toepassing gestoord worden en dit zou geschieden ten nadeele van de kinderen van die werklieden wier arbeid de heffing der bijdragen heeft verrechtvaardigd ;

3° De toepassing der wet door de regeering zelf, en de uitleg welke haar gegeven werd in ministerieele omzendbrieven, namelijk deze in date 5 juli, en 14 September 1931, spreken zich stellig uit ten voordeele van de thesis van verweerster ;

Aangezien de beschouwingen door verweerster uiteengezet onder n° 3 geen den minsten invloed kunnen hebben op de oplossing van het geschil tusschen partijen opgerezen ; dat de beoordeeling der geschillen nopens de toepassing der wetten aan de Rechtbanken behoort, en dat dit grondbeginsel uitdrukkelijk herinnerd wordt in de omzendbrieven door verweerster ingeroepen ;

Dat overigens het argument door haar uit die omzendbrieven getrokken hierin ligt dat zij beweert dat, gezien de bevoegdheid der ambtenaren welke haar stelsel verdedigen en het feit dat het juist diegenen zijn welke het ieverigst aan de voorbereiding der wet hebben medegewerkt, welke later gelast zijn geworden voorlichtingen te geven bij hare toepassing, de zienswijze van die ambtenaren, uitgedrukt in die omzendbrieven, van groot gezag moet zijn bij de interpretatie van de wet ; maar aangezien niets bewijst dat, moest de betwiste vraag stellig aan den wetgever onderworpen worden zijn, deze zich zou aangesloten hebben bij de zienswijze thans door verweerster verdedigd ;

Aangezien de vraag of het stelsel door eischer voorgestaan niet voor gevolg zal hebben dat de vergoedingen zullen baten aan het gezin waarvan het hoofd geen werknemer is in den zin omschreven in artikel 2 der wet, volkomen onverschillig is ten opzichte van de oplossing van het geschil tusschen partijen ;

Dat hier inderdaad enkel te onderzoeken valt of degene welke aanspraak maakt op de gezinsvergoeding zich bevindt in een der gevallen en in de voorwaarden door de wet vereischt ;

Dat het feit dat de vergoedingen ten slotte zouden kunnen voordeel of ontlasting brengen aan een gezinshoofd dat geen werknemer is, door den wetgever niet schijnt onderzocht geworden te zijn ; dat, alhoewel de wet voornamelijk voor doel heeft gehad den gezinslast te verminderen voor hen die verbonden zijn door een contract van dienstverhuring geen het minste bestanddeel kan ingeroepen worden om te doen aannemen dat, moest de vraag aan den wetgever onderworpen geworden zijn, hij de gunst der gezinsvergoeding zou geweigerd hebben in een geval in hetwelk op onrechtstreeksche wijze, zooals in specie, die vergoedingen zouden hebben kunnen baten aan een gezin wiens hoofd geen loontrekkende zou zijn ;

Dat die veronderstelde wil van den wetgever, welke verweerster vinden wil in de algemeene economie der wet « verlichting van den gezinslast voor loontrekkenden alleen », met uitdrukkelijke uitsluiting van alle anderen, zelfs in een zekere mate gelogenstraft wordt door zekere schikkingen der wet, zooals b.v. deze van art. 2-7° welke als gebonden door een dienstverhuring aanziet ambachtslieden welke voor verscheidene ondernemingshoofden werken en welke zelf werklieden, ten getalle van ten hoogste vier, in hunnen dienst hebben, en welke dus, in werkelijkheid in dienst niet zijn van een ander en hunne voortbrengst regelen in de volkomenste onafhankelijkheid ;

Aangezien ten andere, verweerster zelf aanneemt dat wanneer de broeders en zusters « ten laste zijn » van hunnen broeder werknemer, de gezinsvergoedingen verschuldigd zijn, welke ook de hoedanigheid weze van hun vader ; dat die omstandigheid niet wegneemt dat, in dit geval, de vergoedingen in werkelijkheid ten goede komen aan een gezin waarvan het hoofd persoonlijk, die vergoedingen niet zou kunnen verkrijgen ;

Dat ook niet mag uit het oog verloren worden dat diegene welke de wetgever begunstigen wil met de vergoedingen, diegene niet is wiens loon ermee verhoogd wordt, maar wel het gezin zelf en voornamelijk de kinderen wier bestaan in het gezin dien loontoeslag wetigt ;

Dat anderzijds, gezien de schikkingen der wet van 1930, het toekennen der vergoedin-

gen aan broeders en zusters zonder het onderscheid door verweerster voorgestaan, voor de loontrekkenden de gevolgen niet kan hebben door haar aangewezen, aangezien het bedrag van den toeslag nauwkeurig door de wet bepaald wordt, en dat, moest het zelfs de inrichtingen, gelast met de betalingen, stellen voor financiële moeilijkheden, deze mogelijkheid niet in aanmerking moet komen voor de oplossing van de vraag aan den Raad onderworpen, evenmin als deze het recht hebben zou in den bloeienden toestand van zulke inrichtingen een reden te vinden om hoogere toelagen dan deze door de wet voorzien, toe te kennen ;

Maar dat die eventualiteit zelfs ten opzichte van haren geldelijken terugslag, geen praktisch belang oplevert daar de mogelijkheid de uitkeeringen te moeten betalen aan broeders en zusters door de compensatiekassen wettelijk moet voorzien worden en dat anderzijds gevallen als datgene welke het voorwerp uitmaakt van het tegenwoordig geschil als uitzonderlijk mogen aanzien worden in verhouding met de algemeenheid der gevallen in welke de vergoedingen verschuldigd zijn ;

Dat door den Raad dus enkel te onderzoeken blijft of de tekst, de algemeene strekking der wet en de toepassingen ervan voorzien in uitdrukkelijke schikkingen, de stelling van eischer ofwel deze van verweerster bekrachtigen ;

Aangezien de wettekst (art. 22) welke het recht der broeders en zusters op de gezinsvergoedingen regelt niet uitdrukkelijk voorziet dat die broeders en zusters ten laste moeten zijn van den ouderen broeder of zuster wiens loon de gezinsvergoedingen moeten komen aanvullen ; dat, in wettelijken zin, zij overigens nooit ten zijnen laste kunnen zijn (Art. 203 en volg. Burg. Wetb.) ;

Aangezien de tekst van art. 49-2° door verweerster ingeroepen en in welke spraak is van het toekennen van gezinsvergoedingen aan « jongelingen welke... broeders of zusters ten laste zouden hebben », een geval regelt dat buiten het raam valt van art. 22, en dus niet gelden kan om deze schikking toe te lichten ; dat overigens de bewoordingen van welke gebruik gemaakt wordt in artikel 49-2° ongetwijfeld van veel minder belang zijn en veel minder de aandacht gevestigd hebben van den wetgever dan deze van artikelen 20, 22 en 23, welke de voornaamste categorieën van rechthebbenden bepalen en naar welke art. 49-2° verzendt ; dat de kortbondige bewoordingen van deze laatste beschikking inderdaad heel duidelijk aantoonen dat zij, voor wat betreft den gezinslast, wegens welken zij vergoeding voorziet, dien gezinslast verstaat in den zin welke eraan gegeven werd in artikelen 20 en 22, en dat men ongetwijfeld de woorden « kinderen, of, in het geval van art. 22, broeders of zusters ten laste » moet verstaan als kinderen en broeders en zusters waarvan het bestaan recht geeft op toeslag in de gevallen voorzien door artikelen 20 en 22 ;

Aangezien het begrip « gezinsvergoeding » en de algemeene strekking van de wet van 14 Augustus 1930 niet van aard zijn om de thesis van verweerster te steunen ;

Dat verweerster doet opmerken dat de gezinsvergoeding een maatschappelijke dienst daartest ingericht ten bate van de arbeidersgezinnen, ter oorzake der kinderen welke ze ten laste hebben en met het doel ze te helpen dezen last te dragen ;

Dat echter die opvatting slechts eene gedeeltelijke toepassing behelst van het principe zelve der gezinsvergoeding ; dat inderdaad in de voorbereidende werken der wet van 1930 (Doc. Parl. 1925-1926, n° 185) uitdrukkelijk verklaard wordt « dat het van algemeen belang is aan de ouders het onderhoud en de opleiding van de kinderen te vergemakkelijken ; dat de kroostrijke gezinnen die meer en meer schaarsch worden, lijden door de ontoereikendheid van hunne inkomsten in vergelijking met de gezinnen met weinig kinderen, en dat het dringend wordt hun bestaansmiddelen te verzekeren in verhouding met hunne lasten » ;

Dat van die algemeene strekking : « de kroostrijke gezinnen ter hulp komen », een gedeeltelijke toepassing gedaan is geworden, namelijk ten voordeele van dezen welke verbonden zijn door eene dienstverhuring ; dat echter in de wetgevende middelen herhaaldelijk is bevestigd geworden dat er onderzocht wordt het genot van den steun aan kroostrijke gezinnen uit te breiden tot anderen dan werknemers ; dat het verslag, uitgebracht namens de Commissie der kamer door Mr Debruyne aanvangt met deze verklaring dat « het wetsvoorstel een aanzienlijken stap daartest op den weg der veralgemeening van gezinsvergoedingen » ;

Dat de algemeene strekking der wet — sociale dienst ten gunste der kroostrijke gezinnen — dus niet van aard is te doen aannemen dat wanneer onrechtstreeks de schikkingen der wet er toe leiden een kroostrijk gezin, waarvan het hoofd geen werkmán of bediende is, te doen genieten van de gezinsvergoedingen, deze schikkingen moeten ingekrompen worden zooals voorgestaan door verweerster ; dat wel integendeel die toepassing, welke door de bewoordingen van de wet niet wordt uitgesloten, volkomen beantwoordt aan het doel nagestreefd door den wetgever ;

Dat de bewijsvoering welke verweerster wil trekken uit het herhaald voorkomen in de parlementaire bescheiden, van de bewoordingen « gezinslast », « ten laste », enz. hoegenaamd niet doeltreffend is ; dat die bewoordingen er geenszins toe strekken het gebied van toepassing der wet te omschrijven en te beperken en enkel ingegeven worden door deze opvatting dat, voor wie het ook zij, zelfs voor diegenen die ruim bedeed zijn met fortuin, een talrijk gezin een « last » uitmaakt ;

Dat het treffend is vast te stellen dat wanneer de wetgever in de wet van 4 Augustus 1930 wil vereischen dat om de gezinsvergoedingen te ontvangen, een bepaald persoon feitelijk voorziet in het onderhoud van kinderen wegens welke die vergoedingen uitbetaald moeten worden, hij zich niet er bij bepaalt te spreken van « kinderen ten zijnen laste » maar uitdrukkelijk vereischt dat die kinderen « in werkelijkheid » (effectivement) ten zijnen laste zijn (zie art. 3 en 23, in verband met art. 49-2° en 5° der wet, art. 20 al. 3 enz.) ;

Dat anderzijds in de wet van 1930 schikkingen bestaan uit welke spruit dat, moet men in het geval van art. 22 de voorwaarden van « ten laste » te zijn, vereischen, dit artikel als volkomen doelloos en zonder eigen nut zou voorkomen ; zoo beschikt art. 20 onder andere dat de werknemer welke feitelijk den last van kinderen op zich neemt welke zijn eigen kinderen niet zijn, en wiens ouders niet in staat zijn in het onderhoud der kinderen te voorzien, recht heeft op gezinsvergoeding ; moest in artikel 22 de voorwaarde van « ten laste te zijn » onder verstaan zijn, dan was deze schikking volkomen overbodig, het recht op de uitkeeringen reeds voortvloeiende uit art. 20 voor de broeders welke in werkelijkheid den meergemelden last op zich genomen hebben ;

Aangezien er nog dient aangemerkt dat wanneer de heer Carton de Wiart in de kamerzitting van 26 juni 1930, bij art. 19 (thans art. 22 der wet) eene wijziging voorstelde bij welke voorzien werd dat in zekere gevallen de ongehuwde zoon of dochter de gezinsvergoeding moest ontvangen voor zijn jonge broeders of zusters welke ten zijnen laste waren, er bijvoegende dat deze werkelijk ten zijnen laste moesten zijn, deze wijziging aangenomen in eerste lezing, op voorstel der regeering bij de bepaalde stemming van het artikel werd weggelaten ; dat het niet aannemelijk is dat, moest de wetgever het inzicht gehad hebben te eischen dat om te genieten van de gezinsvergoedingen de broeders en zusters ten laste moeten zijn van hunnen broeder of zusterwerknemer, er bij gelegenheid der bespreking van de voorgestelde wijziging, welke uitdrukkelijk de aandacht riep op de noodzakelijkheid van de voorwaarde « feitelijk ten laste zijn » geen de minste verklaring of aanmerking in den zin van de noodzakelijkheid dier voorwaarde zou gedaan geworden zijn ;

Dat er dus uit geen enkel der gegevens ingeroepen door verweerster spruiten kan dat de tekst van art. 22 der wet, volkomen duidelijk op zich zelve, moet verstaan worden met toevoeging der voormelde voorwaarde en dat, om te genieten, bij toepassing van dit art. van de voordeelen der wet voor zijne jonge broeders of zusters, de arbeider deze feitelijk ten zijnen laste zou moeten hebben ;

Dat aanlegger dus recht heeft op de gezinsvergoedingen wegens het bestaan zijner broeders en zusters, zonder verplicht te zijn te bewijzen dat zij ten zijnen laste zijn ;

Aangezien echter partijen het niet eens zijn op den datum vanaf welken eischer recht zou hebben op die vergoedingen, dat het dus past, vooraleer bepaaldelijk over dien eisch uitspraak te doen, ze te aanhooren in hunne wederzijdsche opmerkingen dienaangaande evenals nopens het nauwkeurige bedrag der thans verschuldigde som ;

En aangezien, eerste eischer voldoening bekomende, en daar de tweede eischer, slechts tusschenkomende voor zooveel als nodig, besluit tot het bekomen derzelfde vergoedingen als deze geëischt door den eersten, en geen reden bestaat hem deze vergoedingen toe te kennen ;

Om deze redenen :

De Raad, alle strijdige beslitselen verwerpende en uitspraak doende in eersten aanleg ; Zegt dat eerste eischer, in zijn hoedanigheid van werknemer en broeder van kinderen welke nog geene gezinsvergoedingen genieten wegens arbeid van hunnen vader of hunne moeder recht heeft op de gezinsvergoedingen ingesteld door de wet van 4 Augustus 1930 ; Verwerpt, zooveel als nodig, den eisch van den tweeden aanlegger ;

En vooraleer uitspraak te doen nopens het bedrag der verschuldigde som,

Verzendt de zaak naar de zitting van 7 October 1932, om partijen te hooren in hunnen uitleg en aanmerkingen over hoogerbepaalde bijzonderheden ;

Om daarna verder gehandeld en gevonnist te worden naar rechte.

VLAAMSCH JURISTEN ;
Abonneert U op het
Rechtskundig Weekblad

Bestuurlijke rechtspraak

AFSTELLING BEHEERCOMMISSIE STEDELIJK MUZEUM. — WIJZIGING STANDREGELN. — SCHORSING.

Wanneer eene vereeniging, die tot doel heeft het tot stand brengen van een museum, haar intrek neemt in een gebouw der Gemeente, en als vergelding aan het gemeentelijk bestuur medezeggenschap verleent in haar beheer, dan blijft deze vereeniging haar zelfstandig bestaan behouden.

De Gemeenteraad is onbevoegd om de standregelen dezer vereeniging eigenmachtig in te trekken, de raad van beheer te ontzetten en benoemingen te doen die volgens de standregelen binnen de bevoegdheid vallen van den behereraad der vereeniging.

BESLUIT VAN SCHORSING.

20 NOVEMBER 1933.

De Gouverneur der provincie Antwerpen, Gezien de beraadslaging van den Gemeenteraad van Antwerpen d.d. 7 Augustus 1933, ingekomen op het Provinciaal Bestuur op 28 October 1933, waarbij :

1°) een algemeen statuut voor de stedelijke Musea wordt vastgesteld, toepasselijk namelijk op de Musea van Oudheden en Toegepaste Kunst, Steen, Vleeschhuis, Brouwershuis ;

2°) wordt beslist dat de statuten van 12 December 1910 der Commissiën van de Musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis, worden vervangen door voormeld Algemeen Statuut ;

3°) de beheercommissie van bedoelde Musea wordt ontbonden en vervangen zal worden door eene raadgevende Commissie waarvan de ledenlijst aan de goedkeuring van den Gemeenteraad zal onderworpen worden ;

4°) het beheer van bedoelde Musea opgedragen wordt aan den stadsarchivaris, den heer J. Denucé ;

Aangezien de statuten van 12 December 1910, als hier voormeld vervangen, niet door den Gemeenteraad werden vastgesteld, maar wel door de Maatschappij te Antwerpen gesticht, op 17 Mei 1862, tot vorming van een Museum voor Geschiedenis, Oudheden, Bouw- en Aardkunde ;

Aangezien deze Maatschappij, ten kosteloozen titel beheerd door eene Commissie waarvan de leden voor het leven benoemd zijn, met inschrijvingen en giften uit te lokken, een Museum ingericht heeft ten bate der stad Antwerpen, die eigenares is geworden van al de voorwerpen waaruit het Museum bestaat (art. 23 regl 1862) ;

Aangezien de Stad, in 1910, het Vleeschhuis ter beschikking gesteld heeft van gezegde Maatschappij, om in dit gebouw een Museum van Nijverheidskunst in te richten ; dat de Maatschappij te dier gelegenheid zelf haar reglement gewijzigd heeft omdat zij het billijk vond de tusschenkomst der overheid te vermeerderen, om reden harer breede medewerking ;

Aangezien het College, in zijn verloop aan den Gemeenteraad d.d. 9 December 1910, voorstelt : « beide Musea (Steen en Vleeschhuis) » onder het bestuur van het bestaande Comité » te stellen, welk, zooals blijkt uit het hier » bijgaande reglement, geneigd is dezen twee » voudigen last op zich te nemen » ;

Dat alzoo eene overeenkomst is tot stand gekomen tusschen de Stad en voormelde Vereeniging, en dat, — zonder de rechte dezer Vereeniging te krenken — het in de bevoegdheid der Stad niet valt, deze overeenkomst eenzijdig te niet te doen (verg. K. B. 21 Maart 1929 Niel 6 Maart 1933 Calmpthout 26 April 1930 Anderlecht) ;

Daar het feit dat het bestaande Comité sedert 1910 wordt aangevuld door de Stad en toelagen van de Stad geniet, de rechtsverhouding tusschen partijen niet wijzigd ;

Dat de Gemeenteraad, door zijne beraadslaging van 7 Augustus 1933, buiten zijne bevoegdheid getreden is en de wetten miskend heeft ;

Gezien het beroep, ingediend door de heeren Moguez en consoorten, leden der Commissie van de Musea Steen, Vleeschhuis en Waterhuis, dd. 1 October 1933 ;

Gezien art. 86 en 87 der Gemeentewet ;

BESLUIT :

Worden geschorst :

1°) de beraadslaging van den Gemeenteraad van Antwerpen d.d. 7 Augustus 1933, houdende algemeen statuut der stedelijke Musea, voor zooveel het toepasselijk wordt gemaakt op de Musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis ;

2°) de beraadslaging van den Gemeenteraad van Antwerpen, insgelijks d.d. 7 Augustus 1933 waarbij a) de beheercommissie der Musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis ontbonden wordt en b) de heer J. Denucé tot conservator van bedoelde musea wordt benoemd.

Antwerpen, 20 November 1933.

De Gouverneur,

Gehandhaafd door de Bestendige Deputatie van den Provincieraad van Antwerpen in zitting van 29 November 1933.

NOTA. — Zooals uit bovenstaand schorsingsbesluit blijkt is er in 1862 een vereeniging opgericht die zich voor doel stelde voorwerpen te verzamelen om een museum voor geschiedenis, enz. in te richten. Al die voorwerpen werden eigendom van de stad Antwerpen, maar bleven onder beheer der Commissie aangesteld door de vereeniging, en waarvan de leden voor het leven benoemd werden. In 1910 werden door het Stadsbestuur aan de vereeniging twee Musea toevertrouwd, en anderzijds wijzigde de vereeniging alsdan hare standregelen in dien zin, dat in het vervolg het Gemeentebestuur recht van benoeming verkreeg voor de vrijkomende plaatsen der beheercommissie. De gebouwen en de voorwerpen zijn het eigendom der gemeente, en deze benoemt dus daarenboven sinds 1910 de nieuwe commissie-leden.

In 1933 wenscht het Gemeentebestuur zekere maatregelen te treffen om meer samenhang te brengen tusschen de verschillende Musea der Stad. De beheercommissie verzet zich hiertegen. A's antwoord hierop neemt het Gemeentebestuur de beslissingen die door het bovenstaand besluit van den Gouverneur geschorst worden.

De Gouverneur zegt dat het Gemeentebestuur gebonden is door de overeenkomst van 1910, en dat hieraan geene wijziging mag gebracht worden zonder akkoord der beheercommissie.

I. V. d. B.

Wij deelen hieronder het verloop mede van het College van Burgemeester en Schepenen der stad Antwerpen, waarin de tekst vermeld wordt van het verhaal dat door de Stad ingeleid wordt bij den Koning.

VERTOOG VAN HET COLLEGE AAN DEN RAAD.

Antwerpen, 15 December 1933.

Mevrouwen, Mijnheeren,

Bij beslissing van 20 November 1933, gehandhaafd door de Bestendige Deputatie in zitting van 29 November 1933, heeft de heer Gouverneur der Provincie, in zoover het de musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis betreft, de beraadslaging geschorst van den Gemeenteraad, van 7 Augustus 1933, waarbij :

1°) Een algemeen statuut voor de stedelijke musea wordt vastgesteld ;

2°) Wordt beslist dat de statuten van 12 December 1910 der Commissiën van musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis worden vervangen door voormeld algemeen statuut ;

3°) De beheercommissie van bedoeld Musea wordt ontbonden en vervangen door een raadgevende commissie waarvan de ledenlijst aan de goedkeuring van den Gemeenteraad zal onderworpen worden ;

4°) Het beheer van bedoelde musea wordt opgedragen aan den stadsarchivaris, den heer J. Denucé.

De vereenigde commissiën namen kennis van deze beslissingen en zijn het eens met ons College om u voor te stellen een verhaal bij Zijne Majesteit den Koning in te leiden volgens onderstaand ontwerp, dat wij de eer hebben aan uw goedkeuring te onderwerpen :

« De Gemeenteraad,

« Gezien de beslissing van den heer Gouverneur der provincie Antwerpen, van 20 November 1933, waarbij worden geschorst :

« 1°) de beraadslaging van den Gemeenteraad van 7 Augustus 1933, houdende algemeen statuut der stedelijke musea, voor zooveel het toepasselijk wordt gemaakt op de musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis ;

« 2°) de beraadslaging van den Gemeenteraad van Antwerpen insgelijks dd. 7 Augustus 1933 waarbij a) de beheercommissie der musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis ontbonden wordt en b) de heer J. Denucé tot conservator van bedoelde musea wordt benoemd ;

« Gezien deze beslissing door de Bestendige Deputatie van den Provincieraad gehandhaafd werd in zitting van 29 November 1933 ;

« Overwegende dat deze schorsing noch in rechte, noch in feite, te rechtvaardigen is ;

« Dat inderdaad niet kan worden betwist dat het beheer der musea Steen, Vleeschhuis en Brouwershuis van gemeentelijk belang is ; de gebouwen zijn het eigendom van de Stad en hetzelfde geldt voor de verzamelingen welke er zijn ondergebracht ;

« Dat bijgevolg, zoo blijkens art. 50 der wet van 14 December 1789, als krachtens art. 75 van de Gemeentewet, de Gemeenteraad de macht had maatregelen te treffen in het belang van het beoorlijk beheer van bedoelde musea, en deze maatregelen, bij gemis aan een uitdrukkelijken wettetekst, niet aan de goedkeuring van de hoogere overheid dienden onderworpen ;

« Dat ten onrechte in de beslissing van den heer Gouverneur der provincie wordt opgeworpen, dat het Stadsbestuur op 12 December 1910 een overeenkomst zou hebben getroffen met de vereeniging van personen, gesticht den 17 Mei 1862, tot vorming van een museum voor geschiedenis, oudheden, bouw- en aardkunde ;

« Dat de beraadslaging van den Gemeenteraad van Antwerpen, van 12 December 1910, geenszins het karakter van een wederzijdsche overeenkomst, doch enkel het karakter van een opdracht heeft ;

« Dat inderdaad de Gemeenteraad er zich alsdan toe heeft bepaald goedkeuring te hec-

ten aan een reglement, eenzijdig door voornoemde vereeniging opgemaakt en waarbij o.m. voorzien werd in het beheer van bedoelde musea ;

« Dat toch niet aanneembaar is dat dergelijke opdracht, waarbij aan de beheerscommissie van bedoelde vereeniging, zonder bepaling van tijd, het beheer werd toevertrouwd van de musea, ten eeuwigen dage zou moeten blijven bestaan ;

« Dat indien dergelijke thesis moest worden gehuldigd, de gemeente in feite afstand zou hebben gedaan van een zaak van gemeentelijk belang, waarover de Gemeenteraad, blijkens voornoemde wetsbeschikkingen, te allen tijde vrij moet kunnen beschikken ; dat dergelijke afstand bijgevolg onwettelijk zou zijn ;

« Dat dan ook de beraadslaging van 7 Augustus 1933, waarbij onze Gemeenteraad is teruggekomen op de beslissing van 12 December 1910, het beheer der musea heeft onttrokken aan bedoelde commissie en een andere regeling betreffende dit beheer heeft aangenomen, voorzeker binnen de perken valt van de macht verleend aan den Raad krachtens art. 50 van de wet van 14 December 1789 en art. 75 der Gemeentewet ;

« Dat zoo doende de Gemeenteraad, door zijn beraadslaging van 7 Augustus 1933, geenszins buiten zijn bevoegdheid is getreden, de wetten miskend heeft, of het algemeen belang heeft gekrenkt en art. 86 en 87 der Gemeentewet dan ook in het huidige geval hun toepassing niet vinden ;

« Overwegende dat de heer Gouverneur der Provincie ten onrechte zijn beslissing heeft gesteund op de koninklijke besluiten van 21 Maart 1929, 26 April 1930 en 6 Maart 1933, houdende vernietiging van de beraadslagingen der gemeenteraden van Niel, Anderlecht en Calmpthout ;

« Dat deze beraadslagingen konden aanzien worden als werkelijke overeenkomsten, waarbij die gemeenten zich geldelijk tot zekere prestaties hadden verbonden tegenover bijzondere, terwijl in het huidige geval, waar het alleen gaat over het beheer van een gemeentelijk goed met een openbare bestemming, het aangaan van een burgerlijke overeenkomst niet denkbaar is en er alleen sprake kan zijn van een bestuurlijke delegatie welke steeds moet kunnen ingetrokken worden, zelfs wanneer daardoor een burgerlijk geding in schadevergoeding zou kunnen ontstaan ;

« Dat dergelijke eisch hier overigens noch ontvankelijk noch gegrond zou zijn, vermits de vereeniging in kwestie nu, zooals voorheen, kan blijven bestaan en haar doel kan nastreven ; dat de beheersopdracht voor de musea, welke aan haar beheerscommissie tot nog toe was toevertrouwd en door deze gratis werd vervuld, eenvoudig werd opgezegd omdat de Gemeenteraad zulks noodzakelijk heeft geacht in het belang zelf van een degelijk bestuur dezer gemeentelijke inrichtingen ;

« Overwegende verder, dat de heer Gouverneur het niet noodig heeft geacht naar de feitelijke redenen te vernemen, welke aanleiding hebben gegeven tot het treffen van de beraadslaging van 7 Augustus 1933 ;

« Dat deze feitelijke redenen voldoende de getroffen beslissing rechtvaardigen, zooals blijkt uit de nota welke aan dit besluit zal worden gehecht ;

« Om die redenen beslist de Gemeenteraad ;

« In beroep te gaan bij zijne Majesteit den Koning van de beslissing van den heer Gouverneur der Provincie Antwerpen, van 20 November 1933, houdende schorsing van de beraadslaging van den Gemeenteraad van 7 Augustus 1933, alsmede van de beslissing van de Bestendige Deputatie van den Provincieraad van Antwerpen, van 29 November, waarbij de schorsing werd gehandhaafd ».

Namens het College van Burgemeester en Schepenen :

De Secretaris,

De Burgemeester,

Bibliographie

Gustave NEVEN. « Traité des Douanes et Accises ». Etabl. Emile Bruyant, Bruxelles, 1933.

Geen stof is moeilijker in haar geheel te omvatten dan de wetgeving op het tol- en accijnswezen. Ten gevolge van de uitgebreide wetgeving die op dit stuk in de laatste jaren aan den dag is gekomen, zijn de vraagstukken die betrekking hebben op tol- en accijnswezen steeds belangrijker geworden.

Niet enkel doen zich in de praktijk dagelijks twistingen voor met de administratie, doch een belangrijk gedeelte van deze wetgeving is van strafrechtelijke aard en voortdurend zijn de rollen van onze boetstrafrechtelijke rechtbanken overstelpt met zaken betreffende overtredingen der tol- en accijnswezen. Het was voor iedereen die in de praktijk staat een verschrikkelijk werk, telkens de noodige opzoekingen te doen om zich op de hoogte te stellen van heel de wetgeving, en van de soms zoo ingewikkelde procedure.

Aan dat alles is thans een einde gesteld, dank zij het boek van den heer Gustave Neven, dat heel de stof heeft verzameld, op uiterst klare wijze heeft ingedeeld en dat nu toelaat onmiddellijk alle gewenschte inlichtingen te vinden.

De heer Neven is, vooraleer hij in de magistratuur trad als rechter in de Rechtbank van Tongeren, gedurende langen tijd advocaat geweest in het Departement van Financiën. Hij heeft dus de gelegenheid gehad alle mogelijke praktische vraagstukken te behandelen en deze groote ondervinding geeft aan zijn boek een belangrijke waarde.

In een eerste gedeelte wordt het regiem van het tolwezen behandeld, de vaststelling en de vereffening der rechten, de verschillende regiemten der koopwaren, de zoo belangrijke stof van de rechtelijke regeling der stapelhuizen, het douanetoezicht, enz..

Een tweede gedeelte behandelt de accijnsrechten en onderzoekt aan de hand van de wettelijke bepalingen en de administratieve instructies, de rechten op geestrijke dranken, bieren, mineralen, oliën, suiker, tabak, enz..

Een hoofdstuk van bijzondere betekenis voor de advocaten handelt over de voorrechten der administratie : recht van terughouding, borgtocht, wettelijke hypotheek, interesten wegens verwijl.

Het bijzonderste gedeelte van het boek is echter het laatste gedeelte, waarin op zeer uitvoerige wijze, het strafrecht wordt behandeld in verband met tol- en accijnsrechten. Een grondig onderzoek is ingesteld geworden betreffende de ontelbare twistvragen die dagelijkse voorkomen : bevoegdheid der boetstrafrechtelijke rechtbanken, mogelijkheden en gevolgen der transactie, verbeurd verklaring, medeplichtigheid, burgerlijke verantwoordelijkheid voor fiscale misdrijven, hervatting, poging, enz..

Ook de procedure werd grondig onderzocht en bij middel van een overvloed van rechtspraak belicht schrijver de vraagstukken betreffende de huiszoekingen, het opstellen der processen-verbaal, de inbeslagnemingen, het voorarrest, de procedure van de boetstrafrechtelijke rechten, het beroep en de verbreking.

De heer Neven heeft werkelijk het onderwerp volledig uitgeput, zijn werk is verschenen in het vierde deel van de Répertoire Pratique du Droit Belge, een verzamelwerk waarvan niet genoeg lof kan gesproken worden. Het is een geluk voor diegenen die de Répertoire Pratique niet bezitten, dat zij thans, dank zij de afzonderlijke uitgave in een handig klein boekje, dit uitstekend werk dat hun zoo groote diensten zal bewijzen, kunnen bezitten.

Wetgeving

WET TOT VERLENGING VAN ZEKERE UITZONDERINGSBEPALINGEN IN ZAKE HUISHUUR

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil. De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De Koning kan, tot 1 Februari 1934, bij een voor één of meer gemeenten genomen koninklijk besluit, op advies van den gouverneur der provincie, van den voorzitter der rechtbank van eersten aanleg en van den vrederechter, beslissen dat een nieuwe verlenging van zes maanden, onder de voorwaarden voorzien in de wet van 31 December 1929, toegestaan wordt aan de huurders en onderhuurders van vaste goederen of van gedeelten van vaste goederen die, op den datum van 31 December 1933, beschermd zijn door de wetten van 28 December 1931, 30 December 1932 en 3 Augustus 1933, waarbij zekere uitzonderingsbepalingen in zake huishuur verlengd worden.

Art. 2. De rechtsvordering voorzien bij artikel 9, § 3, alinea 2, van het koninklijk besluit van 31 December 1929 tot samenschakeling van de huishuurwetten, kan worden ingesteld binnen drie maanden na de inwerkingtreding van deze wet, indien de gewichtige reden ontstaan is in den loop van de tweede helft van het jaar 1933,

OVERGANGSBEPALINGEN

Art. 3. Voor de vaste goederen of gedeelten van vaste goederen, bij deze wet bedoeld, wordt tot 1 Maart 1934 aangezien van elke uitzetting, gesteund op het verstrijken der verlenging verleend bij de wet van 3 Augustus 1933.

De opzeggingen, regelmatig gedaan bij toepassing van artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 31 December 1929 tot samenschakeling van de huishuurwetten zijn, wat betreft de vaste goederen of gedeelten van vaste goederen bij deze wet bedoeld, nietig en van geener waarde.

Hun uitwerking wordt echter geschorst tot 1 Maart 1934, behoudens een koninklijk besluit waarbij een nieuwe verlenging wordt verleend in de gemeente waar de vaste goederen of gedeelten van vaste goederen zijn gelegen.

Bij het berechten van de reeds aangebrachte en thans aanhangige zaken, worden de bepalingen van deze wet toegepast.

De termijnen van verval voor deze zaken worden ten één maand verlengd.

De vonnissen tot uitzetting die werden gewezen vóór het inwerkingtreden van deze wet en in strijd met hare bepalingen, kunnen niet ten uitvoer gelegd worden behalve wat betreft de kosten.

Hun uitwerking wordt echter enkel geschorst tot 1 Maart 1934, behoudens een koninklijk besluit waarbij een nieuwe verlenging wordt verleend in de gemeente waar de vaste goederen of gedeelten van vaste goederen zijn gelegen.

Art. 4. Deze wet wordt uitvoerbaar den dag van haar afkondiging.

Gegeven te Brussel, den 28 December 1933.

(Staatsblad 30 December 1933).